

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze energetycznym oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/942”

(COM(2021) 805 final/2 – 2021/0423 (COD))

„Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków wewnętrznych gazów ze źródeł odnawialnych i gazu ziemnego oraz wodoru”

(COM(2021) 804 final – 2021/0424 (COD))

„Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazów odnawialnych i gazu ziemnego oraz wodoru”

(COM(2021) 803 final – 2021/0425 (COD))

(2022/C 323/17)

Sprawozdawca: **Udo HEMMERLING**

Wnioski o konsultację	Parlament Europejski, 17.2.2022 i 7.3.2022 Rada Unii Europejskiej, 23.2.2022 i 3.3.2022
Podstawa prawna	Art. 114 ust. 1, art. 194 ust. 2 i art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
Sekcja odpowiedzialna	Sekcja Transportu, Energii, Infrastruktury i Społeczeństwa Informacyjnego
Data przyjęcia przez sekcję	2.5.2022
Data przyjęcia na sesji plenarnej	19.5.2022
Sesja plenarna nr	569
Wynik głosowania	
(za/przeciw/wstrzymało się)	184/2/2

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Po rosyjskiej inwazji na Ukrainę i wynikających z niej sankcjach wobec Rosji i Białorusi Unia Europejska zdecydowała się możliwie najszybciej dostosować swoją politykę energetyczną, zwłaszcza odnośnie do gazu ziemnego. Komisja Europejska przedstawiła komunikat „REPowerEU” na temat uniezależnienia się od dostaw rosyjskich paliw kopalnych do 2030 r., przy czym pierwsze istotne kroki zaplanowano już na 2022 r. EKES zasadniczo popiera to ambitne podejście i zaleca Komisji opracowanie zaktualizowanego wniosku dotyczącego pakietu w sprawie rynku gazu w celu uwzględnienia nowej sytuacji.

1.2. EKES z zadowoleniem przyjmuje zamiar przyspieszenia przez Komisję Europejską przejścia na gazy odnawialne, które jest pilnie potrzebne ze względu na wciąż następującą zmianę klimatu. Ich stosowanie powinno koncentrować się na sektorach, których emisyjność trudno obniżyć, lub na sytuacjach, gdy niedostępne są alternatywne rozwiązania technologiczne, takie jak bezpośrednia elektryfikacja zastosowań końcowych.

1.3. We wniosku określono system gazowy i wodorowy jako dwa oddzielne systemy. Przepisy zawarte w pakiecie dotyczącym gazu oznaczałyby, że wymogi są bardzo różne. EKES uważa, że tak różne i restrykcyjne wymogi wobec tych dwóch systemów są nieproporcjonalne. Należy osiągnąć potencjalną synergię we wspólnym rozwoju, eksploatacji i konserwacji obu systemów dzięki wspólnym przepisom.

1.4. EKES uważa, że gazy odnawialne powinny być w pełni zbywalne na wspólnym rynku. W związku z tym od samego początku należy wprowadzić jednolity ogólnounijny system norm jakości i zrównoważoności gazu.

1.5. EKES podkreśla szczególną rolę biometanu w zwiększaniu dostaw gazu odnawialnego – z punktu widzenia gospodarki o obiegu zamkniętym i regionalnej wartości dodanej. Byłoby to również korzystne dla rolnictwa zrównoważonego, ze względu na zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych.

1.6. Ilość emisji metanu pochodzącego z paliw kopalnych jest zaniżona. EKES ma świadomość, że większość wycieków metanu zdarza się poza UE, w związku z czym konieczne jest wprowadzenie w rozporządzeniu unijnej normy importowej dotyczącej emisji metanu.

2. Przegląd wniosków Komisji Europejskiej

2.1. Trzy wnioski Komisji Europejskiej z grudnia 2021 r. są częścią podejścia „Gotowi na 55” mającego na celu przyspieszenie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz poczynienie postępów na drodze do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. Celem jest dostosowanie unijnych przepisów dotyczących rynku gazu w celu przedstawienia się na gazy odnawialne i niskoemisyjne oraz rozszerzenie tych przepisów na unijny rynek wodoru.

2.2. Po raz ostatni ramy prawne dotyczące wspólnego rynku gazu zostały gruntownie dostosowane w 2009 r. Dotychczas główny nacisk kładziono na kwestie regulacyjne związane ze skutecznością, handlem, sieciami, konkurencją i informowaniem konsumentów. Obecnie zakres zagadnień jest znacznie poszerzany w celu uwzględnienia przepisów regulujących przestawienie się na energię odnawialną.

2.3. Pierwszeństwo na rynku przyznaje się gazom odnawialnym, bezemisyjnym, niskoemisyjnym lub o ujemnej emisji.

2.4. Zostaną utworzone i będą rozwijane rynek wewnętrzny wodoru i sieć dla tego gazu zgodnie z przepisami dotyczącymi unijnego rynku gazu. Niemniej Komisja proponuje, by istniejącej sieci gazowej i przyszłej sieci wodorowej nie obsługiwał jeden operator. Ten wniosek będzie miał zastosowanie nawet sytuacji, gdy operator istniejącej sieci gazowej rozwinię również sieć wodorową (tzw. rozdział poziomy).

2.5. Ponadto po raz pierwszy proponuje się rozporządzenie w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze gazu. W ten sposób cel unijnej strategii dotyczącej metanu, którym jest monitorowanie i ograniczenie emisji metanu w sektorze energetycznym, zostanie przekształcony w szczegółowe przepisy.

3. Konieczność aktualizacji po napaści Rosji na Ukrainę

3.1. Rosyjska inwazja na Ukrainę jest ogromnym nieszczęściem dla ludności ukraińskiej. Należy wspierać jej opór cywilny i wojskowy. W związku z sankcjami wobec Federacji Rosyjskiej i Białorusi należy dokonać przeglądu polityki energetycznej Unii Europejskiej, zwłaszcza odnośnie do importu gazu ziemnego z Rosji.

3.2. W marcu 2022 r. Komisja Europejska przedstawiła nowy plan uniezależnienia się do 2030 r. od rosyjskich paliw kopalnych noszący nazwę REPowerEU. Dla europejskiej gospodarki i społeczeństwa zmniejszenie popytu na rosyjski gaz o dwie trzecie do końca bieżącego roku będzie niezwykle trudne. Komunikat dotyczy wielu nowych priorytetów w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, magazynowania gazu, cen energii i biometanu, które są związane z pakietem dotyczącym rynku gazu z grudnia 2021 r. Należy poddać pod dyskusję wprowadzenie obowiązkowego instrumentu służącego zwiększeniu wykorzystania gazu odnawialnego, w tym biometanu.

3.3. EKES zaleca Komisji, by z myślą o spójnej polityce w zakresie rynku gazu opracowała zaktualizowany wniosek w sprawie pakietu dotyczącego tego rynku. Powinien on obejmować wniosek w sprawie przyspieszenia procedur udzielania zezwoleń w odniesieniu do infrastruktury gazowej i wodorowej.

4. Uwagi ogólne

4.1. EKES z zadowoleniem przyjmuje zamiar przyspieszenia przez Komisję Europejską przejścia na gazy odnawialne, które jest pilnie potrzebne ze względu na wciąż następującą zmianę klimatu. Sektor gazu musi w znacznym stopniu przyczynić się do obniżenia emisyjności i łączenia sektorów w ramach Zielonego Ładu. Do tej transformacji niezbędne są

również gazy niskoemisyjne, przy czym należy tutaj spełnić surowe wymogi w zakresie zrównoważonego rozwoju. Stosowanie tych gazów powinno koncentrować się na sektorach, których emisyjność trudno obniżyć, lub na sytuacjach, gdy niedostępne są alternatywne rozwiązania technologiczne, takie jak bezpośrednia elektryfikacja zastosowań końcowych.

4.2. EKES ma świadomość zobowiązania do neutralności klimatycznej, które UE zapisała w prawie o klimacie. W świetle tego zobowiązania polityka UE powinna uwzględnić szczególne zalety systemu elektroenergetycznego i gazowego. Sieci elektroenergetyczne mogą transportować odnawialną energię słoneczną i wiatrową, ograniczając straty wynikające z przetwarzania. W wypadku sieci gazowych można posłużyć się dużymi obiektami magazynowania i zapewnić przesył na duże odległości. Jeśli chodzi o gaz, pierwszeństwo na rynku ma mieć gaz odnawialny i – w mniejszym stopniu – gaz niskoemisyjny. Na wodorze trzeba skupić się szczególnie w tych sektorach, których emisyjność trudno obniżyć, takich jak stal, cement, ceramika czy transport dalekobieżny.

4.3. Biorąc pod uwagę, że CO₂ pozostaje w atmosferze przez długi czas, należy zapewnić osiągnięcie wiążącego celu neutralności klimatycznej do 2050 r., zapisanego w unijnym prawie o klimacie. Jeżeli cel ten nie zostanie osiągnięty w nadchodzących latach, konieczne będzie podjęcie dodatkowych wysiłków, zwłaszcza jeśli okaże się, że emisje metanu z sektora energetycznego mają większy wpływ na klimat, niż się obecnie szacuje.

4.4. Jako ważny element bezpiecznych i przystępnych cenowo dostaw energii potrzebne są wydajne sieci przesyłu i obiekty magazynowania gazu, a w przyszłości – sieci przesyłu i obiekty magazynowania wodoru. Powinny one być rozwijane w sposób uzupełniający system elektroenergetyczny. W ten sposób sektor gazu i wodoru może przyczynić się do zmniejszenia zależności od rosyjskich paliw kopalnych.

4.5. Przyspieszenie przejścia na gazy odnawialne może pomóc w dywersyfikacji dostaw gazu w Unii Europejskiej. Opłaty za emisję gazów cieplarnianych przez paliwa kopalne wymuszają przestawienie się na gazy odnawialne.

4.6. Wnioski Komisji Europejskiej mają na celu ułatwienie i rozszerzenie dostępu gazów odnawialnych i niskoemisyjnych, w tym wodoru, do wspólnego rynku. EKES uznaje to podejście za pomocne. Czy jest ono jednak wystarczające, by gazy odnawialne przebiły się na rynek? Dlatego EKES proponuje również zastanowienie się nad tym, by na płaszczyźnie prawnej przyznać wyraźne pierwszeństwo wprowadzaniu gazów odnawialnych do sieci. W niektórych państwach członkowskich istnieją podobne zasady pierwszeństwa we wprowadzaniu do sieci dla sektora energii elektrycznej, które mogłyby służyć jako model omawianej transformacji.

4.7. EKES uważa, że aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej, należy wykorzystywać i dalej rozwijać istniejącą infrastrukturę gazową. Popiera położenie szczególnego nacisku na stworzenie rynku i sieci wodoru. W związku z tym zastanawia się, czy konieczne jest wyraźne rozdzielenie sieci gazu ziemnego i wodoru na podstawie prawa konkurencji.

4.8. We wniosku określa się dwa odrębne systemy: system gazowy, który należy przestawić z gazu kopalnego na odnawialny, oraz system wodorowy. Przepisy zawarte w pakiecie dotyczącym gazu oznaczałyby, że wymogi wobec tych dwóch systemów bardzo się od siebie różnią. Doprowadziłoby to do zablokowania synergii technicznej i gospodarczej między tymi dwoma systemami. EKES zastanawia się, czy różne i restrykcyjne wymogi wobec nich są potrzebne i proporcjonalne. Należy osiągnąć potencjalną synergię we wspólnym rozwoju, eksploatacji i konserwacji obu systemów dzięki wspólnym przepisom. Trzeba umożliwić połączenie oddzielnych lokalnych odcinków sieci i sprawić, by było ono wykonalne.

4.9. Wnioski Komisji Europejskiej mają na celu umożliwienie szybkiego rozwoju rynku tzw. wodoru niskoemisyjnego, a także prawdziwego wodoru odnawialnego. To szeroko zakrojone podejście ma zapewnić szybki i konkurencyjny rozwój wodoru na rynku. Zdaniem EKES-u należy zadbać o to, by prawdziwy wodór odnawialny był nadal traktowany priorytetowo w stosunku do wodoru produkowanego z paliw kopalnych.

4.10. Najbardziej znanymi i ugruntowanymi procesami chemicznymi służącymi do produkcji wodoru są elektroliza oraz reforming parowy. Można również stosować pirolizę i procesy biologiczne (fermentację), a także biogeniczny CO₂ z przetwarzania biogazu. W zależności od procesu – do produkcji wodoru odnawialnego można wykorzystywać różne źródła energii lub surowce, takie jak energia elektryczna ze źródeł odnawialnych, gaz odnawialny czy nawet zrównoważona biomasa. Oczekuje się zatem, że skutkiem stworzenia gospodarki wodorowej będzie kombinacja różnych technologii oraz rozmiarów instalacji. Innym wariantem, który należy uwzględnić, jest pozyskiwanie wodoru z przestrzeni kosmicznej.

4.11. EKES zaleca zasadniczo, by w rozwoju gospodarki wodorowej zastosowano model otwartego rynku, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Oznaczać to będzie, że gaz lub wodór odnawialny mogą być produkowane lokalnie z pozasieciowej odnawialnej energii elektrycznej, pozostałości i odpadów biogenicznych lub materiałów pochodzących z recyklingu. Wymaga to równego dostępu do sieci i rynków. Ponadto szczególną uwagę należy zwrócić na mniejszych operatorów i nowe podmioty wchodzące na rynek (w tym i społeczności energetyczne), które produkują gazy odnawialne, na przykład biometan. Małe i nowe podmioty wchodzące na rynek gazu potrzebują szczególnego wsparcia, ponieważ muszą dokonywać dużych inwestycji o stosunkowo niskiej rentowności. Przynajmniej ci operatorzy powinni mieć zagwarantowany dostęp do sieci dystrybucji.

4.12. EKES podkreśla szczególną rolę biometanu w rozwijaniu większych dostaw gazu odnawialnego. W marcu 2022 r. Komisja Europejska wyznaczyła nowy cel, którym jest produkowanie do 2030 r. 35 mld metrów sześciennych biometanu. Nadal istnieje wiele niewykorzystanych źródeł biomasy, które nie konkurują ze zrównoważoną produkcją żywności ani celami w zakresie ochrony przyrody. Wykorzystanie produktów ubocznych i pozostałości z rolnictwa do produkcji biometanu pomoże sektorowi w ograniczaniu emisji klimatycznych. Zapewni to również rolnikom dodatkowe nawozy jako kolejny krok w kierunku gospodarki o obiegu zamkniętym i regionalnej wartości dodanej.

4.13. Aby chronić pracowników i środowisko, ustanowiono już wysokie normy bezpieczeństwa w zakresie energetyki gazu i wodoru. Wraz z większym wykorzystaniem wodoru w przyszłości – znaczenie środków zapobiegawczych będzie jeszcze rosło.

5. Uwagi szczegółowe

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych zasad rynków wewnętrznych gazów odnawialnych i gazu ziemnego oraz wodoru

5.1. Art. 2 dyrektywy zawiera nową definicję „wodoru niskoemisyjnego”. Definicje „gazu niskoemisyjnego” i „paliw niskoemisyjnych” opierają się na definicjach zawartych w dyrektywie w sprawie energii odnawialnej. Należy osiągnąć próg redukcji emisji gazów cieplarnianych wynoszący 70 %. Niezbędna jest ponowna analiza definicji „wodoru niskoemisyjnego”, aby sprawdzić, czy nie hamuje ona przestawienia się na gazy odnawialne. Z jednej strony tak zwany niebieski wodór (tj. wodór produkowany z gazu ziemnego z wychwytywaniem dwutlenku węgla) wydaje się potrzebny, aby szybko zapewnić sporą produkcję wodoru. Z drugiej strony preferencja wobec wodoru niskoemisyjnego nie może utrudniać ani opóźniać rozwoju produkcji prawdziwego wodoru odnawialnego. Oba te elementy należy zapewnić w dyrektywie. Idąc za tym tokiem rozumowania, pierwszeństwo należy dać gazom odnawialnym.

5.2. Art. 8 dyrektywy przewiduje certyfikację gazów odnawialnych i niskoemisyjnych. Zgodnie z dyrektywą w sprawie energii odnawialnej będzie się to odbywać z wykorzystaniem systemu bilansu masy już ustanowionego odnośnie do paliw odnawialnych w sektorze transportu. Przemysł gazowniczy zauważa, że różne krajowe systemy weryfikacji są przeszkodą w transgranicznym handlu gazami odnawialnymi. EKES uważa, że konieczna jest pełna certyfikacja gazów odnawialnych, w związku z czym proponuje, by od samego początku wprowadzić jednolity ogólnounijny system norm jakości i zrównoważoności gazu. Powinien on obejmować zaktualizowane gwarancje pochodzenia, które uwzględniałyby również informacje na temat gazów cieplarnianych i kryteria zrównoważonego rozwoju. Zwiększy to płynność rynku gazu w miarę obniżania jego emisyjności.

5.3. W art. 13 i 14 dyrektywy po raz pierwszy określono zasady dotyczące „odbiorców aktywnych” (prosumentów) i społeczności energetycznych. EKES z zadowoleniem przyjmuje uwzględniające jego pogląd stanowisko Komisji⁽¹⁾, które zapewnia konsumentom zróżnicowany portfel dostaw gazu i większą konkurencję na rynku gazu. Ponadto prosumenci i społeczności energetyczne pobudzają rozwój regionów oraz obszarów wiejskich, a zarazem napędzają cyfryzację sektora energetycznego.

⁽¹⁾ Opinia TEN/761 – Ceny energii (Dz.U. C 275 z 18.7.2022, s. 80).

5.4. Art. 27 dyrektywy stanowi, że umowy na dostawy gazu ziemnego muszą zostać rozwiązane do końca 2049 r. lub nie mogą wykraczać poza ten termin. EKES ma wątpliwości, czy wyznaczenie ostatecznego terminu drogą prawną jest dobrym pomysłem w przypadku niektórych umów na dostawy w sektorze prywatnym, gdyż może to być sprzeczne z zasadą gospodarki rynkowej dotyczącą podaży i popytu. Z drugiej strony, aby zachować spójność z wiążącym celem w zakresie neutralności klimatycznej zapisanym w unijnym prawie o klimacie, i uwzględniając utrzymywanie się gazów cieplarnianych w atmosferze, data 2049 r. jest zbyt późna. Jeżeli Komisja zdecyduje się ustalić datę rozwiązania umów, to ostateczny termin powinien przypaść na około dziesięć lat wcześniej, aby umożliwić wywiązanie się z naszych zobowiązań środowiskowych, zwłaszcza w świetle inicjatywy REPowerEU, przy czym konieczność przejścia na energię ze źródeł odnawialnych powinna być priorytetem.

5.5. Dyrektywa (art. 62 i kolejne) przewiduje również rozdział producentów, przedsiębiorstw handlowych, operatorów sieci i operatorów instalacji magazynowania w przypadku sieci wodorowych zgodnie z przepisami dotyczącymi sieci gazowych. EKES popiera to konkurencyjne podejście, lecz zwraca uwagę, że mogłoby ono utrudnić podejmowanie pilnych inicjatyw na rzecz budowy sieci wodorowych. Dyrektywa przewiduje specjalne przepisy, które będą miały zastosowanie do końca 2030 r.; należy zatem rozważyć dalsze przedłużenie. Wymóg rozdzielenia prawnego operatorów sieci gazowych i operatorów sieci wodorowych utrudniłby przekształcenie i budowę infrastruktury niezbędnej do osiągnięcia celów klimatycznych. Sposobem na dekarbonizację sektora gazowniczego jest dostosowanie istniejącej infrastruktury gazowej i przestawienie jej na transport czystego wodoru. W związku z tym EKES uważa, że warto by omówić wyjątki od zasad rozdziału odnośnie do sieci wodorowej. Podobnie jak w przypadku przepisów dotyczących sieci gazowych – przepisy dotyczące sieci wodorowych powinny również wprowadzać rozróżnienie między poziomami sieci przesyłowych i dystrybucyjnych oraz powinny określać szczegółowe wymogi dotyczące rozdziału.

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków wewnętrznych gazów ze źródeł odnawialnych i gazu ziemnego oraz wodoru (wersja przekształcona)

5.6. Art. 4 zmienionego rozporządzenia w sprawie gazu zawiera przepis stanowiący, że państwo członkowskie może zezwolić na transfery finansowe między usługami regulowanymi odnośnie do gazu i wodoru. EKES może poprzeć to podejście.

5.7. Rozporządzenie (art. 6 i kolejne) przewiduje niedyskryminacyjny dostęp rynkowy do sieci wodorowych oraz instalacji magazynowania wodoru zgodnie z przepisami dotyczącymi sieci gazowych. EKES popiera to podejście.

5.8. W art. 16 rozporządzenia przewidziano rabaty taryfowe na gazy odnawialne i niskoemisyjne. EKES zgadza się z tym podejściem.

5.9. Art. 20 rozporządzenia stanowi, że w przepływie gazu między państwami członkowskimi należy akceptować gaz o zawartości wodoru do 5 % objętości. EKES jest zdania, że należy ponownie zbadać, czy zawartość wodoru w mieszance może przekroczyć 5 % objętości przy jednoczesnym zapewnieniu sprawnego funkcjonowania sieci pod względem technicznym. Ułatwiłoby to rozwój rynku gazów odnawialnych dzięki mieszanin.

5.10. Rozporządzenie (art. 39 i kolejne) przewiduje stopniowe tworzenie europejskiej sieci operatorów sieci wodorowych (ENNOH). Ze względu na potencjalną synergię między gazem a wodorem należy to zorganizować w ścisłej współpracy z istniejącą ENTSO gazu. EKES podkreśla ważną rolę tej sieci w urzeczywistnieniu wewnętrznego rynku wodoru w UE. W związku z tym należy zadbać o to, by sieć była otwarta na nowe podmioty. Należy respektować szczególne interesy MŚP związane z konkurencją.

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze energetycznym

5.11. UE odpowiada jedynie za 5 % emisji metanu na świecie (?). Większość emisji metanu z importu gazu ziemnego pochodzi spoza UE. Zasadnicze znaczenie dla zwalczania emisji metanu w sektorze energetycznym ma nadal międzynarodowe podejście obejmujące import energii.

(?) Zob. opinia TEN/725 – Strategia dotycząca metanu (Dz.U. C 220 z 9.6.2021, s. 47).

5.12. EKES sądzi, że dobrym pomysłem są unijne ramy dotyczące ograniczenia lub zmniejszenia emisji metanu w sektorze energetycznym. Należy zatroszczyć się o to, by wymogi w zakresie monitorowania w sektorze gazu były możliwe do spełnienia, na przykład podczas pomiaru, raportowania i weryfikacji danych dotyczących emisji. Powinno to obejmować ustalenie odpowiednich terminów kontroli obiektów w oparciu o rozróżnienie między ich wiekiem a stanem technicznym. Należy wziąć pod uwagę istniejące inicjatywy branżowe na rzecz redukcji emisji (Partnerstwo w zakresie metanu w sektorze ropy naftowej i gazu (OGMP)), a także potrzebę pogłębienia współpracy międzynarodowej w ramach inicjatyw takich jak zobowiązanie dotyczące metanu oraz Koalicja na rzecz klimatu i czystego powietrza.

5.13. Znaczna część danych dotyczących emisji metanu pochodzącego z paliw kopalnych jest obecnie zaniżona. EKES z zadowoleniem przyjmuje propozycje w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji (MRW), w szczególności odnośnie do zapobiegania wyciekom w gazociągach. Należy usprawnić takie inicjatywy jak międzynarodowe obserwatorium emisji metanu (IMEO) oraz wykorzystanie technologii satelitarnych do wykrywania wycieków, a także nadać im priorytet. Należy zakazać w UE praktyk polegających na nieuzasadnionym uwalnianiu gazu do atmosfery i spalaniu gazu w pochodni. Odstępstwa od tej zasady powinny ograniczać się do sytuacji nadzwyczajnych i związanych z bezpieczeństwem. Jeżeli chodzi o biometan, kilka państw członkowskich UE wdrożyło już techniczne i regulacyjne środki na rzecz monitorowania i zapobiegania. Może to pomóc w ocenie emisji metanu podczas eksploatacji paliw kopalnych.

5.14. EKES ma świadomość, że większość wycieków metanu zdarza się poza UE, w związku z czym konieczne jest wdrożenie i egzekwowanie unijnej normy emisji metanu odnośnie do importu gazu. Taka norma importowa powinna określać poziom referencyjny dla dopuszczalnych emisji na wczesnych etapach cyklu. Powinna zostać opracowana już w ramach omawianego rozporządzenia. Ponadto należy rozważyć włączenie emisji metanu z wczesnych etapów cyklu do systemu ustalania opłat za emisję CO₂.

5.15. Wniosek dotyczący ograniczenia emisji metanu koncentruje się na sektorze energetycznym. Tymczasem EKES ponownie podkreśla znaczenie emisji metanu z rolnictwa. Jak stwierdzono w strategii Komisji dotyczącej metanu, należy wspierać rolników w ograniczaniu emisji tego gazu. Mogłoby to polegać na włączeniu do wspólnej polityki rolnej możliwości, by oferować środki nagradzające rolników za redukcję emisji metanu.

Bruksela, dnia 19 maja 2022 r.

Christa SCHWENG
Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
